

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/19/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715010179
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Bugeľ
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8715010179.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Bugeľa a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a Mgr. Iva Maruščáka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 07.07.2016, v trestnej veci proti obžalovanému H.. X. V., pre pokračujúci prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/50/2015 zo dňa 08.02.2016 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku v r a c i a vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad uznal obžalovaného H.. X. V. za vinného z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v bode I.

- dňa 14.07.2011 v Kežmarku si požičal od H.. X. Z. finančnú hotovosť vo výške 20.000,-€, ktorú sa zaviazal vrátiť do 19.07.2011, čo však napriek opakovaným telefonickým a i písomným výzvam zo strany H.. Z. do dnešného dňa neurobil, pričom Ing. V. si požičal finančné prostriedky napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že požičané finančné prostriedky nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, nakoľko mal v čase prevzatia finančných prostriedkov od H..Z., t.j. ku dňu 14.07.2011 záväzky voči tretej osobe taktiež vo výške 20.000,- €, a teda H.. Z. uviedol do omylu v otázke schopnosti uhradiť svoj záväzok a týmto konaním sa obohatil o finančnú čiastku vo výške 20.000,- € a v tejto výške spôsobil škodu H.. X. Z.,

v bode II.

- dňa 12.12.2012 si v Štrbe, okres Poprad na základe ústnej dohody požičal od H.. Q. D. finančnú hotovosť vo výške 3.500,- €, ktorú sa zaviazal vrátiť do dvoch dní, čo však napriek opakovaným výzvam zo strany H.. D. do dnešného dňa neurobil, následne v presne nezistený deň mesiaca júl alebo august 2013 poskytol H.. D. H.. V. ďalšiu finančnú pôžičku vo výške 1.000,- €, ktorú sa H.. V. zaviazal uhradiť do siedmich dní a ani túto poskytnutú pôžičku, napriek opakovaným výzvam zo strany H.. D., doposiaľ nevrátil, pričom H.. V. si požičal finančné prostriedky napriek tomu, že si bol vedomý skutočnosti, že požičané finančné prostriedky nebude môcť v dohodnutej lehote vrátiť, nakoľko mal v čase prevzatia finančných prostriedkov od H.. D. záväzky voči iným osobám a týmto konaním uviedol poškodeného H.. Q. D. do omylu a spôsobil mu škodu vo výške 4.500,- €.

Uložil mu za to podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a § 37 písm. m/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného priadku mu uložil povinnosť zaplatiť poškodenému H.. Q. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. B. č. XXX/X, škodu vo výške 4.500,--eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodeného H.. X. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. - B., ul. V. č. XXXX/XX, s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodeného H.. Q. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., ul. B. č. XXX/X, so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný. Odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, pričom v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že škoda spôsobená trestným činom podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. musí byť spôsobená v príčinnej súvislosti s omylom osoby vykonávajúcej majetkovú dispozíciu, pričom uvádzanie nepravdy musí byť pre osobu vykonávajúcu majetkovú dispozíciu dostatočne významné a nestačí len bezvýznamné konanie páchatel'a alebo len obyčajné klamanie nespôsobilé vyvolať právne významný omyl na strane osoby vykonávajúcej majetkovú dispozíciu. V tejto súvislosti poukázal na názor ústavného súdu, podľa ktorého je celkom neprípustná prax, keď sa štandardné civilné vzťahy riešia na úkor jedného z účastníkov prostriedkami trestného práva. Týmto spôsobom dochádza totiž k nerovnému postaveniu osôb v ich vzájomných vzťahoch a k neúcte orgánov verejnej moci k rovnosti občanov. Podľa názoru odvolateľa, v tejto veci poslednou možnosťou tzv. ultima ratio malo dôjsť k vyrovnaniu civilných vzťahov mimo orgánov trestného konania.

Pokiaľ sa poškodený H.. X. Z. sám svojou zjavnou neopatrnosťou, ktorej sa mohol ľahko vyvarovať, ocitol v situácii, keď v rámci súkromnoprávneho vzťahu pristúpil k neistému obchodu a vynaložil finančné prostriedky, potom sa s dôsledkami tejto neistoty musí vysporiadať taktiež sám a to za použitia súkromnoprávnych inštrumentov.

Do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 19.10.2015 poškodený H.. X. Z. uviedol, že si žiadnym spôsobom nepreveroval bonitu obžalovaného H.. X. V., preto podľa názoru obžalovaného, sa s dôsledkami tohto riskovania musí vysporiadať sám za použitia občianskoprávnych prostriedkov.

Ďalej obžalovaný uviedol a poukázal na tú skutočnosť, že nie vždy sa podarí doceliť realizáciu podnikateľského zámeru, pričom dôsledok z tohto vyplývajúci dopadá potom na majetkovú sféru podnikateľského subjektu. Táto okolnosť nemôže byť sama o sebe postihovaná podľa ustanovení Trestného zákona. Iný prístup by viedol ku kriminalizácii všetkých krokov, ktoré podnikatelia každý deň vykonávajú pri realizácii svojej podnikateľskej činnosti.

Úmyselné zavinenie obžalovaného, ktoré súd považoval v trestnom konaní za preukázané, sa podľa obžalovaného nevzťahuje ku všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu podvodu, a teda má za to, že uvádzanie do omylu v prípade poškodených H.. D. a H.. Z. je dané len z nebanlivosti, preto nemôže ísť o spáchanie trestného činu podvodu.

Ďalej odvolateľ poukázal na to, že určitá časť finančných prostriedkov požičaných od poškodených, týmto bola vrátená, čo preukazuje fotokópia poštových poukážok najneskôr do 25.2.2016.

Navrhol preto, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe odvolania obžalovaného krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, avšak z iných dôvodov, ako uvádzal v odôvodnení odvolania obžalovaný.

Okresný súd rozhodnutie o vine a treste odôvodnil tým, že obžalovaný H.. X. V. skutočnosti kladené mu za vinu v bode I. nepoprel a potvrdil, že od poškodeného H.. X. Z. si dňa 14.7.2011 na jeho pracovisku

požičal finančné prostriedky, keďže v tom čase bol v núdzi a hotovosť potreboval na vyriešenie istého bankového obchodu. Potvrdil aj to, že o predmetnej pôžičke bola ním a poškodeným vyhotovená zmluva o pôžičke, na ktorej bola uvedená už jej výška v sume 20.000,--eur i to, že túto čiastku prevzal osobne, hoci v skutočnosti si od poškodeného požičal len čiastku 2.000,--eur. Podľa tvrdenia obžalovaného predmetnú zmluvu o pôžičke síce vyhotovil vlastnou rukou, jej text diktoval poškodený a on ju len podpísal aj napriek tomu, že v texte zmluvy o pôžičke bola uvedená čiastka 20.000,--eur, pretože finančnú hotovosť nevyhnutne potreboval. Svedkom pôžičky bol aj Q. V..

Obžalovaný nepoprel ani skutočnosti kladené mu za vinu pod bodom II. a potvrdil, že od poškodeného H.. Q. D. si v období pred Vianocami v roku 2012 požičal peniaze vo výške 3.500,--eur s tým, že mu pôžičku vráti do dvoch týždňov a navýšenú na sumu 5.000,--eur. Na svoju obhajobu uviedol len to, že poškodeného pri pôžičke upozornil nato, že peniaze sú určené na rizikový finančný obchod, bližšie sa k tejto transakcii nevyjadril i nato, že to môže vrátenie pôžičky predĺžiť o viac ako 14 dní, s čím poškodený súhlasil aj preto, že v prípade predĺženia doby vrátenia pôžičky mu obžalovaný prisľúbil vrátenie peňazí už vo výške 15.000,--eur. Obžalovaný priznal aj to, že v mesiaci júl alebo august 2012 si od poškodeného požičal ďalšie finančné prostriedky vo výške 1.000,--eur a určené pre jeho osobnú potrebu i to, že túto čiastku poškodenému opätovne prisľúbil vrátiť do 14 dní s ich navýšením a že z požičanej hotovosti vrátil poškodenému asi po mesiaci sumu vo výške 800,--eur, čo potvrdzoval aj pri konfrontácii s poškodeným H.. Q. D.. Obžalovaný priznal, že v čase pôžičiek od H.. Q. D. mal síce finančné záväzky vo vzťahu k viacerým osobám, domnieval sa však, že svoje záväzky vyrovná po tom, čo bude ukončený spomínaný rizikový finančný obchod s kladným výsledkom pre jeho osobu a priznal aj to, že poškodenému pôžičky nevrátil v dôsledku podľa neho objektívnych príčin a že poškodenému prostredníctvom SMS- správy deklaroval, že na účte vedenom v Tatra Banke má alebo disponuje s čiastkou vo výške 5.000.000,--eur, aby ho tak „ukľudnil“ vo veci vrátenia požičaných peňazí, resp. potvrdil aj to, že obaja poškodení ho o vrátenie pôžičky žiadali písomne, prostredníctvom právneho zástupcu, telefonicky a prostredníctvom SMS-správ aj opakovane, resp. že k vráteniu pôžičiek poškodeným osobám nedošlo z jeho strany preto, že neboli dokončené obchodné aktivity iných osôb, pre ktoré si peniaze požičal.

Z výpovede poškodeného H.. X. Z. vyplýva, že tento popísal, za akých okolností a kedy došlo k pôžičke poskytnutej obžalovanému, pričom opakovane tvrdil, že obžalovanému požičal čiastku 20.000,--eur tak, ako to bolo uvedené v potvrdení o pôžičke zo dňa 14.07.2011 vyhotovenom za prítomnosti Q. V.. Poškodený potvrdil aj to, že obžalovaný mu opakovane sľúbil vrátiť pôžičku, k čomu však nedošlo napriek tomu, že k vráteniu bol obžalovaný vyzývaný osobne, telefonicky, prostredníctvom SMS-správ i jeho právneho zástupcu. Poškodený sa nevedel vyjadriť, prečo ho obžalovaný o pôžičku požiadal aj preto, že sa o to nezaujímal a obžalovaný mu to neuviedol.

Rozpory v tvrdeniach obžalovaného a poškodeného týkajúce sa výšky pôžičky okresný súd odstraňoval v rámci ďalšieho dokazovania prostredníctvom výsluchu svedka Q. V. a prečítaním listinných dôkazov - potvrdenia o pôžičke, výzvy na zaplatenie pohľadávky zo dňa 22.04.2014, návrhom na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 20.000,--eur s prísl., prepisu SMS-správ medzi obžalovaným a poškodeným H.. X. Z., vyjadrenie obžalovaného k výzve na zaplatenie pohľadávky zaslanej právnym zástupcom poškodeného X.. Q. O., ako aj oboznámením sa s podstatným obsahom pripojeného občiansko-právneho spisu vedeného na Okresnom súde Poprad, sp. zn. 7C 222/2014 a najmä vyjadrením obžalovaného ako odporcu.

Vykonaným dokazovaním okresný súd zistil, že obžalovaný ani v jednom z predmetných dôkazov nenamietal výšku pôžičky poskytnutej mu poškodeným H.. X. Z., s touto obranou obžalovaný začal po prvýkrát až v prípravnom konaní, keď bol dňa 05.12.2014 vypočutý vyšetrovateľom v procesnom postavení obvinenej osoby. Obžalovaný výšku pôžičky nenamietal ani vtedy, keď poškodený H.. X. Z. prostredníctvom právneho zástupcu podal dňa 24.06.2014 návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 20.000,--eur s prísl., dokonca ani dňa 27.04.2014, kedy reagoval na výzvu právneho zástupcu poškodeného na zaplatenie pohľadávky v sume 20.000,--eur s prísl., keďže vo svojom písomnom vyjadrení namietal len lehotu určenú právnym zástupcom poškodeného na vrátenie pôžičky.

Svedok Q. V. tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom jednoznačne tvrdil, že poškodený obžalovanému požičal finančnú hotovosť vo výške 20.000,--eur a nie vo výške 2.000,--eur tak, ako to tvrdil obžalovaný.

Z výsluchu poškodeného H.. Q. D. vyplýva, že tento v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom zhodne popísal, za akých okolností a kedy došlo

k vzájomnej ústnej dohode o pôžičkách poskytnutých obžalovanému jeho osobou prostredníctvom dcéry G. S. v ich celkovej výške 4.500,--eur. Poškodený zároveň vo všetkých svojich výpovediach vyvracal tvrdenie obžalovaného, že mu z požičaných peňazí vrátil sumu 800,--eur. Poškodený tvrdil aj to, že obžalovaného opakovane, po dlhší čas a rôznymi spôsobmi žiadal o vrátenie požičaných peňazí, čomu sa obžalovaný vyhýbal, neustále predlžoval dobu vrátenia peňazí tvrdiac, že najprv musí odblokovať účty s uloženými „miliónmi“, že je v zlom zdravotnom stave, že ešte nemá odblokovaný účet, že na účet mu neprišli finančné prostriedky, že musí najprv dôjsť k zahraničnému bankovému vyrovnaniu z obchodných transakcií, že peniaze boli alebo neboli odoslané na účet a pod., resp. že požičané peniaze mu vráti a navyši až na čiastku 10.000,--eur.

Podľa poškodeného, si dokonca musel sám od iných osôb požičať peniaze, aby mohol vrátiť dcére G. S. čiastku 4.500,--eur.

Z výpovede svedkov X. G. a G. S. vyplývajú skutočnosti, ktoré potvrdzujú to, že poškodený H.. Q. D. požičal obžalovanému sumu 4.500,- eur a nebola mu vrátená žiadna finančná hotovosť, a teda ani 800,- eur tak, ako to uvádza vo svojej výpovedi obžalovaný.

Ďalej vychádzal okresný súd z listinných dôkazov a to lustrácií jednotlivých evidencií týkajúcich sa živností, vlastníctva nehnuteľností alebo motorových vozidiel a správ peňažných ústavov i výpisov z účtov vedených na meno obžalovaného v Československej obchodnej banke, pobočka Poprad, v Tatra Banke, pobočka Poprad, v UniCredit Banka, pobočka Poprad, v OTP Banka Slovensko a.s., podľa ktorých listín obžalovaný v žalovanom období buď nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami alebo disponoval finančnými prostriedkami v takom malom množstve, že z neho by reálne poškodeným osobám a v dohodnutom termíne nemohol vrátiť požičané peniaze. Predmetné peňažné ústavy neboli pre platobnú insolventnosť obžalovaného schopné zrealizovať ani skôr vydané exekučné príkazy na odpis z účtov obžalovaného, obžalovaný bol síce spoločníkom a konateľom firmy V., s.r.o. so sídlom v V., ale na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. K 402/1996 zo dňa 8.12.1997 bol na firmu vyhlásený konkurz. Obžalovaný dokonca v žalovanom období nebol vedený ani v živnostenskom registri, aj keď v registri Sociálnej poisťovne bol vedený ako zamestnanec vo firme X. V. s pravidelným príjmom od 01.02.2006 do 02.04.2013, ale v decembri v roku 2012 bola jeho vymeriavacím základom len čiastka vo výške 397,25 eur. Podľa evidencie nehnuteľnosti obžalovaný v žalovanom období nebol ani vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti a ako vyplynulo z evidencie motorových vozidiel v inkriminovanej dobe, nebol dokonca ani vlastníkom motorového vozidla.

Z ďalších listinných dôkazov v podobe fotokópií exekučných príkazov vydaných exekútorickým úradom Q.. P. W., Q.. Q. G., Q.. X. X., podľa ktorých boli voči obžalovanému v žalovanom období, teda v čase uzavretia pôžičiek s poškodeným H.. X. Z. a H.. Q. D., vedené na základe exekučných príkazov viaceré exekučné konania z titulu napr. zmenkového platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 21Zm/1/2012 dňa 17.02.2012 na sumu 2.500,--eur s prísl., právoplatného platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 7Ro/445/2011 zo dňa 19.07.2012 na sumu 1.500,--eur s prísl., právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Poprad, sp. zn. 2T/6/2013 zo dňa 07.03.2013 na sumu 8.400,--eur s prísl. Všetky predmetné listinné dôkazy jednoznačne a spoľahlivo teda potvrdili, že obžalovaný už v čase pôžičiek vedel, že ich nielen v dohodnutom, ale aj v následnom období poškodeným osobám nevráti, pretože nebol reálne finančne a majetkovo schopný pôžičky vrátiť, vzhľadom na svoju finančnú situáciu a poškodeným stranám iba predstieral, že v dohodnutých lehotách im pôžičky splatí, čím ich uviedol do omylu a súčasne sa na ich úkor obohatil spolu o čiastku vo výške 24.500,- eur.

Následne okresný súd kvalifikoval konanie obžalovaného ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák., pretože obžalovaný pokračovacím konaním na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného okresný súd zistil, že tento už v minulosti bol právoplatne odsúdený za rovnaké či obdobné konanie kvalifikované ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. a prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák., a teda preukázateľne obžalovaný musel vedieť,

že spôsob, akým pri požičaní peňazí konal, je konaním podvodným a použitým len v úmysle sa na úkor iných osôb obohatiť.

Z hľadiska subjektívnej stránky súd konanie obžalovaného kvalifikoval ako konanie plne trestne zodpovednej osoby, spáchané v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák.

Ďalej okresný súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 4-krát súdne trestaný, z toho trikrát pre rovnaký trestný čin kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, naposledy na základe trestného rozkazu Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 1T/25/2015 zo dňa 15.06.2015, ktorým mu bol pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov so skúšobnou dobou do 10.11.2015 a ktorým bol zároveň zrušený predchádzajúci výrok o súhrnnom treste odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/9/2013 zo dňa 07.06.2013 a sp. zn. 2T/6/2013 zo dňa 07.03.2013. Z pripojených predmetných trestných spisov je zrejmé, že obžalovaný sa podvodnej trestnej činnosti dopúšťal v roku 2010, v roku 2011 i v roku 2012. V evidencii priestupkov má obžalovaný viacero záznamov, všetky pre porušenie pravidiel cestnej premávky, z miesta trvalého bydliska je hodnotený len všeobecne.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu potom zistil okresný súd, že obžalovanému priťažovalo, že v minulosti bol právoplatne odsúdený za úmyselné trestné činy, čo súd vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák., bez zistenia pohľadujúcich okolností v zmysle § 36 Trestného zákona, pretože jeho výpovede nebolo možné považovať za priznanie ku spáchaným skutkom v zmysle ustanovenia § 36 písm. l/ Trestného zákona, keďže obžalovaný popieral výšku pôžičky pri prvom skutku a pri druhom skutku tvrdenia poškodeného H.. Q. D. o vrátení čiastky 800,--eur, čím došlo k prevahe priťažujúcich okolností v zmysle ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona.

Po takto vyhodnotených zásadách uplatňujúcich sa pri ukladaní trestu odsudzujúcim páchatelom súd dospel k záveru, že u obžalovaného H.. X. V. sa účel trestu dosiahne výlučne uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody v trestnej sadzbe zvýšenej v zmysle § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a jeho výkonom v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

V osobe obžalovaného H.. X. V. súd vidí osobu ťažko napravitelnú iným druhom trestu, jeho doterajší spôsob života a predchádzajúce odsúdenia nedávajú žiadnu záruku k náprave v jeho správaní, pretože túto nedosiahli ani predchádzajúce a opakovane ukladané podmienené tresty odňatia slobody, u obžalovaného sa náprava nedosiahla ani jedným z doposiaľ proti nemu vedených trestných stíhaní, obžalovaný aj napriek predchádzajúcim odsúdeniam opakovane pácha trestnú činnosť podvodného charakteru a získava tým nemalé finančné prostriedky a príjmy pre svoju obživu.

Vo vzťahu k poškodenému H.. Q. D. súd rozhodol v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku a uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť mu nárok na náhradu škody vo výške 4. 500,-- eur, so zvyškom jeho nároku na náhradu škody ho odkázal na občianske súdne konanie v zmysle § 288 ods. 2 Trestného poriadku. Vo vzťahu k poškodenému H.. X. Z. súd rozhodol v zmysle § 288 ods. 1 Trestného poriadku, pretože poškodený si svoj nárok na náhradu škody do skončenia prípravného konania neuplatnil riadne a včas.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania obžalovaného, vyjadrení poškodených, ako aj z dôkazov zabezpečených v súčasnom štádiu trestného stíhania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a to z dôvodov, že boli zistené podstatné chyby konania, chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení a napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na nedostatočne vykonané dôkazy okresným súdom. Okresný súd síce na hlavnom pojednávaní dňa 8.2.2016 oboznámil spisy Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/6/2013 a 2T/9/2013, aj spis Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/25/2015, z ktorého čítal trestný rozkaz zo dňa 15.6.2015. Z týchto spisov, ktoré sú uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní, však nie je zrejmé, ktoré skutočnosti a ktoré rozhodnutia boli zo spisov na hlavnom pojednávaní oboznámené. Tu je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že skutky spáchané v napadnutom rozsudku, boli spáchané - prvý skutok 14.7.2011 a druhý skutok 12.12.2012, čo vyvoláva pochybnosti o tom, že sa jedná o pokračovanie v páchaní trestnej činnosti a to vzhľadom na dobu, ktorá uplynula medzi oboma skutkami. Túto skutočnosť však nemohol krajský súd, vzhľadom aj na iné pochybenie okresného súdu napraviť a to vzhľadom aj na tú skutočnosť, že odvolanie vo veci podal iba obžalovaný. Tu je však potrebné poukázať na ďalšie

odsúdenia obžalovaného a to vo veci Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/9/2013, kde mal byť skutok spáchaný 4.5.2011. Vo veci Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/25/2015 mal byť skutok spáchaný 28.10.2012, pričom v tejto veci bolo vznesené obvinenie 15.1.2014. Vo veci sp. zn. 2T/9/2013 Okresného súdu Poprad bolo vznesené obvinenie 13.9.2012.

Bude preto povinnosťou okresného súdu tieto spisy úplne podrobne oboznámiť a to jednak uznesenie o vznesení obvinenia, trestné rozkazy, ich doručenie obžalovanému a následne skúmať, či sa v tomto prípade nejaví ako potrebné použitie ustanovenia § 41 ods. 3 Tr. por. o spoločnom treste. Po oboznámení týchto spisov bude potom môcť okresný súd dospieť k záveru, ktoré z dielčích skutkov sú skutkami pokračujúcimi a to aj s poukazom na vznesené obvinenie dňa 13.9.2012 vo veci 2T/9/2013 a či pre tieto skutky nie je potrebné uloženie spoločného trestu. Tu krajský súd iba na margo poukazuje na časy spáchania jednotlivých skutkov vo vzťahu k odsúdeniu Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/6/2013.

Až po takto doplnenom dokazovaní a po vykonaní ďalších dôkazov, ktoré bude okresný súd považovať za potrebné, následnom vyhodnotení jednotlivých spisov, času spáchania skutkov, uznesení o vznesení obvinenia a doručení trestných rozkazov bude môcť okresný súd dospieť k záveru, aký druh trestu v prípade uznania viny u obžalovaného bude potrebné obžalovanému uložiť.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.